

Herudover foretages ved loven — bortset fra tekniske ændringer — enkelte mindre ændringer i naturfredningsloven. Disse tilføjedes under sagens behandling i folketinget og går ud på følgende:

1) Mens *den staten påhvilende del af erstatninger* for fredninger, der har betydning for hele landet eller store dele deraf, hidtil iflg. § 17, stk. 2, har kunnet fastsættes til indtil to tredjedele, kan man nu gå op til tre fjerdedele. I ganske særlige tilfælde kan overfredningsnævnet ved enstemmig beslutning bestemme, at statskassen skal udrede indtil ni tiendedele af erstatningen.

2) I § 17, stk. 3, har man ophævet den hidtil gældende bestemmelse om, at den del af erstatningen, der pålægges en i fredningen særlig interesseret kommune, er uden indflydelse på fordelingen af den øvrige erstatningsudredelse mellem staten og de øvrige bidragydere. Herefter vil fredningsnævnet og overfredningsnævnet være *frit stillet med hensyn til fordelingen af erstatningspligten mellem statskassen, amtsfonden og den eller de særlig interesserede kommuner.*

3) En i § 33, stk. 4, foretaget ændring åbner mulighed for, at staten kan afholde *udgifterne til skiltning*, der kan henlede publikums opmærksomhed på fredede områder med adgang for offentligheden.

4) Endelig skal nævnes, at den stedfundne prisstigning har foranlediget forhøjelse af nogle beløb i § 19, stk. 3, og § 21, stk. 1.

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *statsministeren* bl. a.:

„De senere års stærke *udvikling af kommunikationsmidlerne* har medført, at hverken boliger eller arbejdspladser i samme grad som tidligere behøver at placeres i eller i umiddelbar tilknytning til byerne, men sådan bebyggelse vil ofte med fordel kunne anbringes på steder, der tidligere landskabeligt set har henligget uforstyrret. Hertil kommer, at væsentlig større kredse end tidligere har mulighed for at komme bort fra byerne for at nyde ferier og anden fritid i naturen, således at et stigende behov for *sommerhuse* samtidig har bevirket en ofte uskøn og rodet bebyggelse på de mest naturskønne steder.

Befolkningens interesse i, at landskabets naturværdier bevares, trues således nu langt stærkere end før, medens det behov, der i stigende omfang foreligger for at kunne forhindre, at naturskønne